





. Kis busszal vártak a Jancsó Alapítvány tagjai, majd a szálláshelyünkre vittek. Az elképzeléseinkhez képest sokkal jobb körülmények fogadtak Magyarvistán. Miután megismerkedtünk a házigazdáinkkal és a magyarországi táborozókkal, kihúztuk sátrainkat. A reggeli után egy csendes kis helyen, a természetben nekifogtunk szőni, egészen ebédig. A jó ebéd után egy jó pihenés következett, majd megint szőni kezdtünk és ismerkedni a többi táborozóval, házigazdákkal, akik nagyon rendesek voltak, amint mondta egyik társunk, V.Á: „eddig nem voltam olyan táborban, ahol ennyire

közel álltak hozzánk a szervezők és ennyire türelmesen bántak velünk”. Délután egy magyarvistai túrán vettünk részt. A fáradtság ellenére az első nap nem jött a szemünkre az álom, csintalankodtunk, játszottunk, jól éreztük magunkat. A táborozás második napján agyagozni tanítottak és szebbnél szebb dolgokat formáltunk. A szakácsnőknek köszönhetően mindvégig finomabbnál finomabb ételeket ettünk. Harmadik nap meglátogattuk a vistai református templomot, ami nagyon közel volt a táborhelyünkhöz, út közben meglátogattuk a felújítás alatt levő Kalota várat. Felházi Klára, tiszteletes asszony elmesélte a templom történetét, de több nap is meglátogatott minket a táborban, ahol énekekre is tanított. Sok dolog lenyűgözött minket, hisz a templomnak három harangja van, bent a templomban több freskó került elő a mész alól. A tiszteletes asszony beszéde alapján meglepett, amikor azt mondta, hogy ha bármilyen baj van, a templom harangját, ha meghúzzák, a falu népe összegyűl. Meglepett, hogy a faluban mindenki bízott egymásba, nem zártak ajtót, nincs lopás, nincsenek rosszakarátú emberek, mindenki összetart. Egy napon a táborban megtanultunk karkötőket fűzni. Nekem ez volt a legjobb, ami tetszett a táborban tanultak közül. Eljött a negyedik nap. E napon a Tordai hasadékba látogattunk el, majd a tordai sóbánya szépségeiben gyönyörködhattunk. Mivel első alkalommal voltam a tordai hasadékánál, tátott szájjal figyeltem a természet adottságait. Miután meghallgattunk egy legendát a Szent László pénzeiről, gyűjtögetni kezdtük mi is ezeket. Rendkívül sok turista volt és a járás így egy kicsit nehézkes volt. Egy hideg jégkrém után buszunkkal a sóbányába mentünk. A hátsó bejáraton keresztül léptünk be a só birodalmába. Mindenkit lenyűgözött a sóból készített szebbnél szebb tárgyak. Este éhesen értünk a táborhelyünkre, ahol a házigazdák csodálatos étellel fogadtak, majd kézműveskedtünk, később beszélgetésekkel, játékokkal zártuk a napot. Pénteken reggelizés előtt a szomszéd néni fogadott be a házába, ahol régi kalotaszegi tárgyakat, bútorokat, népviseletet láthattunk, érdekes volt számunkra, hogy ez a kis falu megőrizte a hagyományt és minden ünnepkor és a templomba menetelkor felveszik a népviseletet. A falon megpillantottuk a sok festett tányér közül egy tányért, ami a mi vidékünkéről volt, hisz tulipán volt rajta. Búcsúzóul Kati néni, a ház tulajdonosa gyönggyel hímezett tojást ajándékozott mindenkinek. Ezen a napon mindenki be kellett fejezze, amit saját kezűleg készített. Péntek délután a lányok egy bábut kellett készítsenek, míg a fiúk fafaragással foglalkoztak. Este tábortűz, szalonnasütés, pirítós volt és meglepetésként egy bábszín jelenetet adtunk elő a házigazdáknak. Ezt követte egy kiértékelés a jelenlevők részéről, hálás köszönetek, dicsérek hangzottak el és kiderült, hogy mindenki meg volt elégedve az itt töltött napokkal és mindenki beszédéből az derült ki, hogy jövőre is el szeretnének jönni. E táborból sem maradtak ki a szerelmi pillanatok, a csintalanságok, új barátok szerzése, de legfőképpen, hogy úgy éreztük magunkat, mint egy család. Mindezért köszönet a szervező Jancsó Noémi Egyesületnek, a házigazdáknak, Rózi néninek és köszönet Miklós bácsi beszédeiért, köszönet Jancsó Antalnak és Alexának, köszönjük a kísérőknek, Rebendici Erika nevelőnőnek, Czirják Csillának, valamint az Urmánczy Nándor Egyesületnek, akik nélkül nem élhattünk volna ezzel a lehetőséggel, végül, de nem az utolsó sorban köszönöm társaimnak, hogy velem tartottak, köszönöm: Hajninak, Reginának, Izabellának, Annamáriának, Sanyikának, Áronnak és Andrásnak.

**Kőműves Regina**

## Élménybeszámoló



2016. aug.5 -10. között Gyergyószentmiklóson egy nemzetközi ifjúsági táborban vettem részt még két osztálytársammal együtt, Hajnival és Zsoltival. Először nem tudtuk, mibe vágunk bele, aztán felvilágosítottak és a programot elolvasva, megtudtuk, hogy ez egy Kárpát-medencei magyar-örmény ifjúsági vezetőképző, melynek célja a Kárpát-medencéből, testvér kapcsolatokon keresztül érkező magyar, örmény-magyar fiataloknak egy nemzetközi tábor keretében, közösségépítésben gyakorolt képzők segítségével átadni a magyar-örmény múltból kapott értékeket, felkészíteni őket ezek továbbítására,

kiképezni őket, hogy ifjúsági közösségeiket szervezzék és vezessék.

Gyergyószentmiklóst választották a tábor helyszínéül, mivel a Kárpát-medence legnépesebb örmény-magyar közösség lakhelye. A táborban kb.50 fiatalt vártak. Budapest XV-ik kerületéből (Maroshévíz testvértelepülése), Csíkszeredából, Marosvásárhelyről, Maroshévízről és Gyergyószentmiklósról érkeztek a táborozók.

Egy kicsit féltünk a kezdettől, főleg, hogy mi voltunk a legkisebbek. Az első reggelinél még alig ismertük egymást, estig már nagyokat neveltünk. Összebarátkoztam a budapesti focicsapat játékosával, ők kisebb gyerekek voltak, az én korosztályom. Kevesebb időt töltöttek velünk, mert egy focibajnokságon vettek részt, amelyre nyolc csapat nevezett be. Már az első nap után tele voltunk élményekkel, új barátokkal. Nagyon tetszett az első este rakott tábortűz. Úgy éreztem, mintha már rég együtt lennénk, beszélgettünk, énekeltünk, majd a parázson szalonnát sütöttünk nyáron.

A reggeli ébresztés zenével történt, egy hatalmas hangfalat tettek ki a folyosóra, semmi esély nem volt visszaaludni. A finom ételek energiával töltöttek fel a mindennapi tevékenységekhez, még azt is megettem, amit otthon meg se kóstolok. Naponta jelen voltunk a vezetőképző tanfolyamokon, melyeken a közösségépítésről, a kommunikáció megteremtéséről, cselekvési stratégiákról tanultunk. Türelmesen kiültük az előadást, mert tudtuk, hogy következnek az aktívabb tevékenységek. Sok ilyen volt, pl. játékos tevékenységek, gitározás, éneklés, bátorság próba (horror ház), tőzsde, vacsora: zsíros kenyér stb. Sikeres vezetőket és alkotásaikat látogattuk meg: Czirják Sándor farmer és állatorvos, Benedek húsfeldolgozó, Kézműves csokoládé-gyár, ahol a vállalkozók elmesélték sikerük útját. Láttam, hogyan készül a virsli (egyik kedvenc étel), csokiból ehettünk amennyit csak bírtunk. Nagyon tetszett nekem a helyi örmény-katolikus templomba tett látogatás, csodálatos a templom és udvara, és nagyon szépen prédikált Gál Hunor örmény-katolikus plébános úr.

Kirándultunk is, először a Gyilkos-tóhoz. A tó és a szoros nagyon szép látványt nyújtott. Sétáltunk, emléktárgyakat vásároltunk. Egy második kirándulás alkalmával a parajdi sóbányába ereszkedtünk be, érdekes volt, ahogy az autóbusz olyan mélyre levitt. Ámuldoztunk is ott lent vagy két órát, még térerő is volt, tudtunk onnan is hazatelefonálni. Mélyeket lélegeztünk a sós levegőből, este nem is kellett altatás.

Gyorsan teltek a napok, a színes programok alatt repült az idő. De aztán eljött a búcsú ideje. Az utolsó reggeli után megtörtént a tábor kiértékelése, aztán elköszöntünk egymástól. Mindenki sajnálta, hogy véget ért a tábor. Köszönjük a szervezőknek Kulcsár László és Puskás Attila bácsinak, az előadóknak, a kísérőknek, a sofőr bácsinak, szakácsoknak, mindenkinek, aki tett azért, hogy ez a tábor megvalósulhasson. Köszönöm Rabya Edith tanító néninek, hogy vigyázott ránk a tábor ideje alatt, türelmes, gondoskodó kísérőnk volt és köszönöm az Urmánczy Nándor Egyesületnek a lehetőséget, hogy ott lehettem, lehetünk.

Olyan volt, mint egy kis vakáció tele szórakozással, vidámsággal, melyre úgy határoztunk, hogy jövőre is benevezünk. Reméljük sikerrel!

**Résztevő: Bodor Zénó-Attila, Maroshévíz**



## 100 éve volt az első román betörés

1916. augusztus volt az első nagyobb román betörés Erdélybe, amikor hadüzenet nélkül a román csapatok megtámadták Magyarországot. Maroshévízre 1916. augusztus 29-re értek be az első román katonák. Erről a periódusból tudtommal három nagyobb terjedelmű, nagyszerű leírás maradt hátra. Egyet Pálffy Endre tiszteletes úr örökített meg a Domus Históriában, melyet az eltelt 26 év alatt több alkalommal is közöltem egész terjedelmében. Egy másik leírást Schmidt Imre járási főnök írt, míg egy harmadikat Zotta román tiszt írt le, ez utóbbi két leírást is több alkalommal már közöltem könyvekben, újságokban. A három leírás szomorú képet ad az akkori betörésről, a település sorsáról, a menekültekről, hisz amint Schmidt Imre leírja a közel nyolc ezer lakosú Maroshévíz (4194 román és 2417 magyar és más nemzetiségűek) 1916. augusztus végére, szeptember elejére alig 500 lakossal rendelkezett, hisz a sok román lakosság is elmenekült, csupán a Kelemenjel, Végárny, Csobotfalva településrészekben 400 körül és a Válya negyedekben körülbelül 100-an maradtak román és magyar családok. A román csapatok a kiverés után sok kárt hagytak hátra, hisz minden egyes házat kifosztottak, minden, ami érték volt elvitték. A sok dokumentum és nagy terjedelme miatt csak a Pálffy Endre tiszteletes úr tollából származó augusztus 29-30-i eseményeket szeretném most itt közölni.

### „FELEJTHETETLEN DÁTUM

Mint a mohamedánoknak a „hodzsa”, nekünk is állandó dátum marad életünkben a menekülés napja. Augusztus 29-én reggel, amely egy szörnyű izgalom között átvirrasztott éjszaka után, a mi életsorsunkról úgy elütő fényességgel, derűsen virradt fel ránk, - a piacon tolongó lakosságot dobszó hívta fel, hogy meneküljön mindenki, ahova tud. Úgy terveztem, makacs rázántsággal, azt akartam, hogy lakóhelyemet, azt a havasi kis templomot, amelynek a képe minden utazásomban, mindenhová elkísér, a paróchiámat, amelyet tíz küzdelmes esztendő alatt annyi gonddal, verejtékkal olyan szépen rendbe hoztam, a kertet, melynek minden polczát fáját magam ültettem s ápoltam, - el nem hagyom. A kis famíliámat: feleségemet s kis fiamat elküldöm jó nagy távolság biztos védelmébe, magam, pedig végig a helyemen maradok.

### EGY BÁMULATOS ASSZONY

Szász Domokosné ő méltósága beszélt le elhatározásomról s bizonygatta a szándékom életveszedelmes komolyságát. Kora hajnalban, gyalog érkezett meg hozzám Borszékéről, egész éjszaka úton volt, hogy a vasúti állomást elérje. Eső verte, bokor megtépte, cipői szétmentek, 26 kilométert gyalogolt ez a törékeny asztmás, gyöngye szervezetű, magas életkorú, de bátor lelkű úriasszony.

### A HAVAS NÉPE MENEKÜL

A kép mely kétségbeejtő erejével elénk tárult, izgalmas hatásával lever, - a sokszor leirt, sokszor elmondott, borzalmas népvándorlás. Lovas és ökrös szekerek végeláthatatlan hosszú sora kaotikus összevisszaságban megrakva mindennel, mit ijedt kapkodás komikusan összeválogatott, a legértékesebbnek, a legszükségesebbnek ítélte. Csoda-e, hogy fali órát, tükröt, képet, czimbalmot sokat láttunk, de otthon maradt a disznó, szabadjára engedték a tehenet, kamrába hagyták a zsák lisztet. Aki csak gyalogszerrel futhatott, - a malacját hajtja, húzza hosszú kötélén. S sok nagyon sok a mezítlábas gyerek. Már nem is sírnak, a kétségbeesés forró izgalmaiban már a könnyek forrása is kiapadt. Nekünk is mennünk kellett. Látjuk, hogy nem vaklárma már, nem ijedős pánik, ez a rémítő futás, a maradás erős eltökéltségét, a „nekem már minden mindegy” letargiáját az életmentés minden diadalmaskodó ereje váltja fel. Nem gyáva ijedelem, de megdöbbenő valóság hát, hogy Oláhország prédára leső vadállatként, éjszaka reánk csapott. Mit tehet itt egy magyar kálvinista pap. De várok még, hátha megjön nemsokára a mi védelmező hadseregünk, hogy visszaűzze a hír szerint már „Szék pataknál” előretörő ellenséges csordát.”

A román Zotta tiszt naplója szeptember 10 és október 27 közötti Maroshévízi tartózkodását írja le. Egy rövidebb írást olvashatunk a betörést követő harcokról a Székely Napló, 1916. október 5-i számában is. 1940-ben e szomorú esemény emlékére a román csapatok bejövő helyén, egy travertin alapra egy körülbelül egy méteres gúla alakú építményt készítettek, melynek mindenik oldalán az 1916 év olvasható. Ez az emlékmű ma is jó állapotban van.

Czirják Károly

## Vénusz szobor

2015-ben Karácsonykő mellett Cseresznye Tisztáson (Poiana Ciuresului) egy 10 cm nagyságú szobrocskát fedeztek fel. A Carcimarú Marin által vezetett csoport már akkor felismerte a felfedezés fontosságát és elnevezték Vénusz szobornak. Időközben külföldön is vegyelemeztek és kiderült, hogy a szobrocskát 21.000 – 23.000 évvel ezelőtt készítették. Ha eleinte nem tudták, hogy milyen anyagból készült, mára már azt is tudják, hogy több mint valószínű maroshévízi opálból lett készítve, ebből kifolyólag Carcimarú úr tett is egy látogatást a maroshévízi opál lelőhelyeknél.

Cz. K.



## Az utolsó csengőszó

„Míg diák vagy, az lenni nem szeretsz. Majd szeretnél, de akkor már nem lehetsz”.

Ezzel a kis idézettel kezdeném beszámolómat. Az idén is, mint minden évben, megszólalt a csengő, a végzős diákokat kicsengetve. Ki kisebb, ki nagyobb eredménnyel végzett, de mindenképpen kicsengették. Sok diák már várta a végzés napját, hogy megszabaduljanak az iskola „unalmas” padjaitól. Igen ám, de még nem tudják, milyen is mikor kilépnek a nagybetűs életbe. Lehet, hamarosan rájönnek és halljuk majd ajkaikból: „ó még hogy szeretnék diák lenni, ó még hogy szeretnék gondtalan lenni”. Ez a csengőszó nem csak az iskolától, hanem szeretett osztálytársaktól is eltávolít, sőt elszakít. Mindenki megy a maga útján. Sajnos nem tudják milyen igazságtalan a világ, milyen nehéz is a két kezű tisztességes munkájából megélni. Nagyon sokat kell dolgozni a megélhetőségért, és legtöbb cégnél kihasználják a munkást, sőt még ki is tolnak velük. Nem mindegy, hogy kaptál egy rossz jegyet, és majd azt kijavítod, vagy majd minden tetteredért felelned kell. Aki jó eredménnyel végzett és érettségije is sikerült, legtöbbjük tovább szeretne tanulni. Van, aki alig várja, hogy munkába állhasson. Igen ám de a nagy kérdés, hogy hová. Ezért is sajnos sok fiatal arra kényszerül, hogy elhagyja hazáját. Elhagyja hazáját és családi fészket, mert nincs más választása. Kikerülnek az idegenbe és a nagy bizonytalanságba. Nekem is szólt a csengő és én is ballagtam, mint vendiák, de az óta 25 év telt el. Mindig szeretettel gondolok iskolai éveimre, osztálytársaimra- és kedvenc tanárainkra. Azokra az emberekre, akik emberré neveltek, és megtanítottak arra, hogyan kell megállni helyünket az életben. Kedves tanulók, akik még iskolások vagytok, használjátok ki, amit az iskolai évek nyújtanak. Használjátok ki minden percet és tanuljatok, mert egyesek csak az érettségi előtt kapnak észbe, hogy mit is mulasztottak el. Lassan be is fejezem soraimat, és ismét idézek: „Szeresd az iskola néma padjait, Mert azok elnyelik gondjaidat”. Minden diáknak továbbra is kellemes vakációt kívánok és az őszi érettségizőknek pedig Sok sikert.

**Bodor Armella**

## Magház Egyesület Maroshévízen

Július 25-30 között harmadik alkalommal Maroshévízen tartózkodott a Pusztaföldvári Magház Egyesület. Az egyesület tagjai a Bánffy fürdőtelepen voltak elszállásolva ahonnan különböző kirándulásokra is elmentek, így meglátogatták Maroshévíz látványosságait, ellátogattak a Csalhó hegységbe, Csíksomlyóra, de ugyanakkor a maroshévízi Hegymentőknek köszönhetően hegymászáson is részt vehettek a maroshévízi Bájos tetőn kialakított részen. Az egyesülettel eljött 25 tag közt jelen volt Molnár István a Magház Egyesület elnöke és Baranyai István, Pusztaföldvár polgármestere is.

(cézéká)

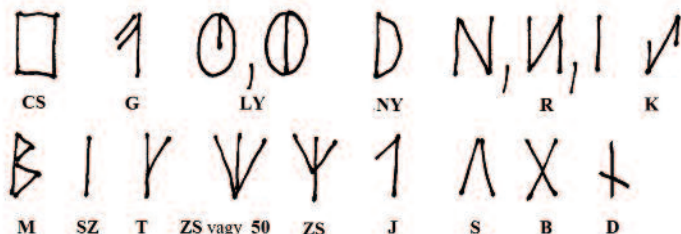
## Asztalitenisz verseny

Július 25-31 között Gura Humorului településen A osztályos asztalitenisz tábor és verseny volt megtartva melyre Németországból, Ukrajnából, Magyarországról, Moldáviából és Romániából voltak versenyzők. A versenyt a medgyesi Andreea Dragoman ifjúsági Európa bajnok nyerte. A 80 versenyző közül a maroshévíziek az alábbi helyezéseket érték el: Cotfas Gabriel 28, Balla Péter 29. és Campean Zoltán 39. A IX. osztályos európai bajnok - Balla Péter kérdésére -, hogy megnyit edz naponta, elárulta, hogy napi 5-6 órát asztaliteniszeznek. A jelenlevő játékosok nagy része kluboknál van leigazolva és edzőkkel érkeztek a versenyre.

## A székely-magyar rovásírás története és emlékei 21. rész

### Nagyszentmiklósi kincs V. Rész

#### HANGÉRTÉK EGYEZÉSEK A MAGYAR ROVÁSÍRÁSSAL (FK)



Saját megfejtésem 70 oldalas tanulmányban jelent meg, ebből itt csak kis részt tudok közölni. A kincset V. századnak tartom és hun nyelvűnek, melyből a magyar nyelv származik. A kincs és a napjainkban is használatos magyar rovásírás betűi között 24 alakilag azonos jelet találtam. A hangérték egyezések száma: 15 betű.

A kincs 5 darabján lévő egyforma poncolt szöveg olvasata szerintem: RUAZ KINCSE. A „Ruaz” Roga hun király (elhunyt 434-ben), Attila királyunk nagybátyjának egyik névváltozata. A kincsen több névváltozatot találtam Attila családjából, továbbá

létezett vagy ma is létező településneveket, magyar szavakat. A 9-es és 10-es tálkák közepét valamikor kivágták és a görög betűket utánzó, keresztet korongot utólag forrasztották bele. Nem zárhatjuk ki, hogy Attila neve is szerepelt a tálkák eredeti korongján.

Sajnálatos, hogy a hivatalos tudomány képviselői egyetlen lépést sem tettek a kincs hazahozatala érdekében, pedig ezt két magyar hazafi már 100 éve felvetette:

Halis István: „Ugyan miféle baj származnék abból, ha például az Atilla kincset visszakeréne a Magyar Nemzeti Múzeum részére? Amiként a török szultán oda adta Mátyás király könyvtárának kincseit s a muszka cár a Rákóczi kardot...” (1902/55)

Dr. Siklóssy László írja a Bécsbe hurcolt magyar kincsekkel kapcsolatban: „Mindez eltörpül azonban a mérhetetlen megkárosítás mellett, amikor megfosztották Magyarországot a Nagyszentmiklósi kincstől, melynek a közbeszédben a mai napig Attila kincs a neve...Ez a kincs a magyar hagyományé és a magyar földé. Vissza kell kerülnie hozzánk.” (1919/197, 199)

Friedrich Klára

## Maroshévízi adomák (13) Dénes Géza rovata

### A nagy szurkolók

Az ötvenes években jó focicsapata volt hévíznek. A mérkőzéseket vasárnap délután játszódták a lelátó mindig tele volt. Akkor még így biztatták a csapatot: „Hajrá Hévíz!” A tribunon ült B. néni, aki lelkes szurkolója volt a csapatnak az ifjúsági csapatba játszott a fia is. Ha Dezsőkét valaki az ellenfél játékosai közül gáncsolta, B. néni olyanokat rikkantott, hogy az egész tribün nevetett. Másik nagy drukker B. bácsi volt. Előtte senki sem ült, mert az egész meccset „végig futballozta”.

## Régen történt

**1901. augusztus 1-én** (115 éve), megalakult a Topliczai Székely Társaság, melynek fő célkitűzése a kulturális élet megerősítése volt. A társaság elnöke Urmánczy János volt

**1976. augusztus 9-ét** írtak (40 éve), amikor Simonfi József plébános úr levelet kapott a megboldogult Dr. Urmánczy Nándor országgyűlési képviselő lányától, az akkori Bécsben élő Urmánczy Júliától. A levélben tudatta, hogy édesapja emlékére egy harangot szeretne adományozni. A 450 kilogrammos harang 1978-as év e lején megérkezett Maroshévízre.

## Útlevel története

Mivel Erdélyből távoztam, román állampolgársággal bírtam. 1940-ben születtem, szeptember 18-án, éppen a magyarok bevonulása után 3 nappal. Magyar születési bizonyítványt kaptam, de 45-ben román helyettesítették be. Emigrálásomkor román útlevelet kaptam, abba ütötték be 400 lejért a vízumot a távozásra. 2014-ben egyre többet hallottunk arról, hogy könnyen megkapható a magyar állampolgárság az itteni magyar-követség által és szavazati jogot is kaphatunk. Kedvesek voltak, kiszálltak Washingtonból Louisvillebe és az egyik Meredith szállóban „elintézték” a papírokat. Férjem is beadta a kérvényét egy magyar útlevele, hogy még több munkájuk legyen, ki is fizettük a \$96-t, képet készítettek. Nekem azt javasolták, hogy a legkönnyebb megoldás újra férjhez menni a férjemhez, de most a magyar törvények szerint és akkor egyből megkapom az állampolgárságot. Közben mások is gondolkoztak érettem és én is magamért, hiszen én magyar vagyok, csak „visszahonosítás” kell, de azért beadtuk a kért papírokat. A dolgok nem haladtak, időnként megkérdeztem a Nagykövetséget, mikor kapjuk meg az iratokat és a férjem az útlevelet. 2015-ben kaptam egy igazolást magyar mivoltomról, egy nagy A-betűvel kezdődően és egy csomó számmal követve, aztán kaptam egy kis laminált plastic igazolványt, piros-fehér-zöld színnel az igazolta, hogy van lakhelyem is Magyarországon, igazolták, hogy anyám magyar volt. Incének ugyancsak visszahonosításról lett volna szó, ő is kapott egy hasonló igazolványt, nagy nehezen kimutatták, hogy az anyja magyar, a magyar születési bizonyítvány nem ért semmit. Kérdezték, hogy hol is van az a Salamás nevű falú ahol ő született, mert mintha az román hely lenne. El kellett magyaráznom, hogy ugye volt a világháború és volt Trianon és kétszer is elvették Salamást Magyarországtól, de ezt a magyar és amerikai követség nem tudja. Utána kiderítették, hogy Ince még meg volt házasodva és elvált, kellett a való papír eredetiben, elküldtük, le kellett fordítsák \$49-ért. Több követ lemondott, kilépett közben és még nincs útlevél. Azt mondták nincs módjukban visszaadni a pénzt, mivel mondtuk, adják vissza a pénzt, jó neki az amerikai is, én megmondtam, hogy ez mit jelent. Másfél hónappal ezelőtt megint felhívtam a Követséget, egy hölgy az ígérte utánanéző, állítólag le van zárva az ügy. Azt ígérte utánanéző és 2 hét múlva, megkapjuk az útlevelet, elmúlt 3 hét és még mindig nincs meg az útlevél.

**Dr. Kovács Gabriella**

## Köszöntő

Ha elfáradtál, mert elmúltak az, évek,  
 Ne csüggedj el, keress korodnak, megfelelő szépet,  
 Ami mellett fiatalon elmentél rohanva,  
 Most ráérsz megnézni, botra támaszkodva,  
 Neved, neved, a bajt sose keresd,  
 Örülj a mának, a holnap már rosszabb is lehet,  
 Keress barátokat, bánatodat oszd meg,  
 Ha osztasz bármit is, egyre kevesebb lesz,  
 Légy vidám, mert tejesen mindegy,  
 És úgy az élet, sokkal könnyebb lesz.  
 És, mert visszahozni semmit sem lehet,  
 Fogadd el így a boldog 60 évet.  
 Dalold madár, dalold, amíg lehet,  
 Dalold el, hogy milyen szép az élet,  
 Derű, mosoly, néha fájó könnyek,  
 Múlik minden, rohannak az évek.  
 Búcsút, mondunk lassan,  
 A múlt 60 évnek.  
 Búcsút mondani, nem egyszerű dolog,  
 Hiszen szívünkben sokminden ragyog.  
 Ragyog a múlt, a jövő a sok emlék,  
 S ezért köszönet a boldog évekért.  
 Ha majd egyszer sok-sok év múltán,  
 Mikor már a múlt beszél,  
 Legyen ez a nap  
 A sok között egy szép emlék.  
**Szabó Erzsébet, Maroshévíz**



## Reklámok, apróhirdetések

Az ingyenes apróhirdetési rovatunkba várjuk olvasóink hirdetéseit. Ezeket elküldheti az e-mail címünkre: [hirlap@marosheviz.info](mailto:hirlap@marosheviz.info)

**Kiváló német minőségű ruhák között válogathat, Maroshévíz legnagyobb választékú és legolcsóbb használt-ruha üzletében. Megtalál bennünket a központba, a Maros híd mellett.**

**Bútort akarsz vásárolni? Mi segítünk! Látogass el üzletünkbe, ahol kiváló külföldi bútorok között válogathatsz. Címünk Garoafelot út, 1 sz. tel: 0742266779. [www.facebook.com/mobilasecondtoplita](http://www.facebook.com/mobilasecondtoplita)**

Villanyszerelés. Megtalál bennünket a

Sport utcában a

Harmopan kapujával szemben.

Tel/fax: 266342947

Mobil: 0745641879



**Izabella vendéglő, legjobb árak, legjobb kiszolgálás!**



[www.urmanczy.ro](http://www.urmanczy.ro)



Fordítóiroda Maroshévízen a polgármesteri hivattal szemben.

Elérhetőségeink:

0742130010, 0744829149.

Eladó két szobás tömbház lakás az Állomás út, B tömbház, 2-es lépcsőház, 4-es lakrész. Érdeklődni a 0721332708-as telefonszámon.

Méhkaptárak gyártását, hűtőszekrények és mosógépek javítását vállaljuk.

Érdeklődni a 0744693028 / 0743507482 telefonszámokon lehet.

**KÖNYVESBOLT.** Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt a Sport utca B.I.2 szám alatt (számítógépes üzlet)

Azonnali kezdéssel pékeket felvesszünk Magyarország-Vácon! Kedvező fizetés. Lakást biztosítunk! Telefon: 0036302105265.

Email: [bladrienne33@gmail.com](mailto:bladrienne33@gmail.com)

**Kedvező áron sürgősen eladó, egy főzőkályha. Érdeklődni a 0724244357-es telefonszámon**

### Támogatóink:

Balázs Fülöp Otto, Becica Anna, Bodor Attila, Deák Attila, Fazakas István, György Hajnal, Hámos Mihály, Izabella vendéglő, Németh Levente, Papp Edmond, Szász Károly, Szabó Erzsébet, Tóth Csaba. **Köszönjük**



Az 1895-ben alakult Topliczai Híradó, majd az 1911-től Maroshévízi Hírlap néven megjelenő helyi újság utódja. Újra alapítva 2011-ben. Kiadja a Dr. Urmánczy Nándor Egyesület. <http://hirlap.marosheviz.info> INGYENES KÖZÉLETI HAVILAP. Megjelenik minden hónap utolsó szombatján. ISSN 2069-5721. Maroshévízi Hírlap szerkesztősége: Balla Tünde Éva (korrektúra), Czirják Károly, Erős István (világhálós kezelés), Sárig Csilla, tördelés és grafika: Gádioi Dennis (D3nq Visuals). Nyomda: Status Kiadó, Címünk [drumanczynandoregyesulet@marosheviz.info](mailto:drumanczynandoregyesulet@marosheviz.info), [hirlap@marosheviz.info](mailto:hirlap@marosheviz.info), telefon: 0744136068.

Copyright © 2015. Minden jog fenntartva Dr. Urmánczy Nándor Egyesület / D3nq Visuals